

Vita Svepet

Nr 3-4 / 2014

***PÅ ÄVENTYR
I ÖSTERRIKE***

***INTENSIV
VHK-HELG***

***BARVESTAD'S LAST
DIS OF ALIENA***

***TIM & ANNA
– TEAM SWEDEN***

Medlemstidning för Vit Herdehundklubb

Styrelsen

Klubbens adress:

Vit Herdehundklubb
c/o Åberg
Bärvägen 6
961 48 Boden

Ordförande: Gunilla Andersson

ordf@vitherdehund.com
070-609 09 15

Vice ordförande: Ann-Christine Stareborn

viceordf@vitherdehund.com

Sekreterare: Camilla Åberg

sekr@vitherdehund.com
070-230 61 56

Kassör: Elisabeth Söderström

kassa@vitherdehund.com

Ledamöter:

Annicka Barvestad, annicka@vitherdehund.com
Jill Adolfsson, jill@vitherdehund.com
Anette Renman, anette@vitherdehund.com

Suppleanter:

Camilla Willfors
Karin Sundström

*Har du frågor angående medlemskap, hör av dig till
medlemsinfo@vitherdehund.com. Information om
medlemskap finns på www.vitherdehund.com*

Vita Herdens Tim

Foto: Anna Wass

Revideringar, förslag och nya krafter

Det har varit en hektisk tid med mycket möten, konferenser och mailkonversationer under hela hösten.

Regelrevideringen för bruks har varit i fokus under lång tid. Annie Jurestam företrädde Vit Herdehundklubb under regelrevideringskonferensen i november. Hon har rapporterat om livliga diskussioner. Under tiden Annie och Anki Stareborn (som var på samma konferens men med fokus på lydningen) passade jag och min herdehundskille på att åka till Norge och träffa en massa snygga trevliga vita herdehundar.

Jag vill passa på att välkomna nya och nygamla krafter i klubbens arbetsgrupper. Som sakkunnig i mentalfrågor har Ammie Hultin erbjudit oss ta del av hennes kunskande och i avelsrådet har Malin Ranestål anslutit. Såväl Ammie och Malin har lång erfarenhet av vit herdehund. I utställningsgruppen har vi fått in två nya friska fläktar, Anna Dahlberg och Johanna Östbom. Det känns jätteroligt och ni är alla varmt välkomna! För att inte glömma Mervi Harria som tillsammans med Anki gjorde ett härligt arbete med klubbens KM och träningsdag. Nu finns även Sophie Eklund i hundsportsgruppen. Tack alla!

Hade tänkt informera lite om SBKs RAS/RUS-konferens men minnesanteckningarna dröjer, så jag får återkomma till detta.

/Gunilla Andersson

Vita Svepet nr 3-4/2014

Årgång 24
Utgiven av Vit Herdehundklubb.
Utkommer 2014 med totalt 4 nummer.

Utebliven tidning

vitasvepet@vitherdehund.com

Se till att vi har din e-postadress. Alla dina uppgifter finns på SBKs "Mina Sidor".

Ansvarig utgivare

Gunilla Andersson,
ordförande Vit Herdehundklubb

Sammanställning av detta nummer

Jill Adolfsson, Gunilla Andersson

Material skickas till

vitasvepet@vitherdehund.com

Artikelförfattarna är till fullo ansvariga för inlämnat material. Redaktionen svarar inte för insänt material eller beställt material.

www.vitherdehund.com

God Jul & Gott Nytt År

Vit Herdehundklubb önskar alla medlemmar en riktigt härlig jul- och nyårshelg, full av trevliga hundaktiviteter. Stort tack till dig som bidrar till klubbens verksamhet.

Aktiviteter på gång

www.vitherdehund.com/aktiviteter

Sänkt klubbavgift 2015

Årsmötet beslutade i våras i enlighet med styrelsens förslag för sänkt klubbavgift, ordinarie medlem, för år 2015. Klubbavgiften kommer alltså att sänkas från 220 kr till 195 kr. Vår förhoppning är att våra medlemmar ska stanna kvar i klubben trots den höjning av förbundsavgiften för 2015 som beslutats av kongressen.

Års- och medlemsmöte 2015

Datum: 28 mars, 2015

Plats: Malmö

Vi återkommer med mer information. Håll utkik på klubbens webbsida.

Kallelse skickas företrädesvis via e-post.

Rasspecial 2015

Datum: 23 augusti, 2015

Plats: Solvalla, Stockholm

Domare: Maritha Östlund-Holmsten

Boka redan nu in Rasspecialen nästa år (rasutställning för vit herdehund). Vi kommer att hålla till på Solvalla, i samband med Stockholms kennelklubbs nationella utställning 22-23 augusti 2015.

Hjärtligt välkommen!

För att vi ska kunna ro arrangemanget i land behöver vi frivilliga krafter på plats. Hör av dig till utställningsgruppen om du har möjlighet att hjälpa till.

Mejla oss: utställning@vitherdehund.com

/ Anna & Johanna!

Ändrade regler för resor med hund

Den 29 december 2014 ändras den EU-lagstiftning som styr kraven för att resa med sällskapsdjur. Grundkraven är oförändrade, men vissa detaljer ändras. Utförligare information kommer att läggas ut på Jordbruksverkets webbplats i december.

Ändringar som införs den 29 december 2014:

- Inga tillstånd för införsel av djur yngre än tre månader.
- Rabiesvaccination tidigast vid tolv veckors ålder.
- Nya EU-pass, veterinärintyg och formulär för djurägareförsäkran.
- Särskilda villkor för djur som måste resa ensamma.
- Sällskapsdjur i grupp får träna och tävla utomlands utan besiktning och handelsintyg.
- Besiktning inom 48 timmar.
- Förtydliganden avseende köp av djur.
- Alla EU-länder kontrollerar resande djur.

Vad gäller för mig?

- **Mitt djur har redan ett EU-pass:** Om ditt djur redan har ett pass så behöver du inte skaffa ett nytt till det. Passet får användas och fyllas på resten av djurets liv eller tills det blir fulltecknat.
- **Mitt djur har inget EU-pass och ska resa före den 29 december:** Om du behöver skaffa ett pass till ditt djur för att resa före den 29 december 2014 så får du det gamla passet. Det får utfärdas fram till den 28 december 2014 och får användas hela djurets liv.
- **Mitt djur har inget EU-pass och ska resa den 29 december eller senare:** Om ditt djur har fått det nya passet utfärdat så får du inte börja använda det förrän den 29 december 2014.

Läs mer på www.jordbruksverket.se

Vi söker fortfarande valpförmedlare!

Valpförmedlaren kan fungera som ett stöd för den som söker valp genom att beskriva rasen, svara på och vidareutveckla frågor från presumtiva valpköpare.

Valphänvisaren företräder rasklubben och är skyldig att upplysa om alla till klubben anmälda kullar.

Hänvisningen ska inte ses som någon rekommendation, utan endast som en upplysning om var eventuella valpar finns. Även informera om vilka uppfödare som finns anslutna till klubben, vilka registreringsbestämmelser som finns för vit herdehund, känna till de rasspecifika avelsstrategier (RAS) som gäller, etc...

Ja, det finns nog ännu mer att säga... Men hör av dig, om du känner att detta kan vara något för dig, så berättar vi mer!

Hör av dig, vhk@vitherdehund.com

Valphänvisning

Klubbens valphänvisning hittar du på vår webbplats. Listan uppdateras efterhand nya valpkullar anmäls. De kullar som finns där uppfyller rasklubbens rekommendationer för val av avelsdjur. Mer information finns på:

www.vitherdehund.com/uppfodare/valphanvisning

Följande gäller för valphänvisning

Från och 1 maj 2013 ska avelsdjur vara testade för DM (Degenerativ Myelopati) om kullen ska kunna hänvisas. Har du frågor kring detta – kontakta avelsrådet.

Uppfödaren ska;

- följa och vara väl förtrogen med SKKs grundregler,
- vara medlem i SKK och VHK,
- vara väl insatt i och följa rasklubbens rekommendationer och hälsoprogram.

Föräldradjuren ska;

- ha genomgått mentalbeskrivning (MH),
- vara höftledsröntgade (HD) med godkänt resultat, dvs A eller B*,
- ha röntgade armbågar (ED) med resultatet utan anmärkning, 0*,
- vara utställda vid officiell utställning med minst 2:a pris i kvalitet (eller motsvarande)
- ha uppnått en ålder av 24 månader vid första parningstillfället.

I övrigt gäller också, att;

- en enskild avelshund, hane/tik, ej lämna mer än 35 valpar under sin livstid.
- försöka bredda avelsbasen genom att ej para hundar som är närmare släkt än 6,25%, dvs kusinparning.
- undvika upprepade kombinationer.

RAS för vit herdehund

De rasspecifika avelsstrategierna (RAS) är handlingsplaner för aveln inom en specifik ras. De beskriver både problem och starka sidor som kan finnas inom rasen och rymmer de avelsrekommendationer som rasklubbens medlemmar kommit överens om (du hittar RAS på klubbens webb, nytt RAS är på gång).

Hanhundsgäret lika stort ansvar

Att föda upp hundar innebär ett ansvar. Avel ska bedrivas så att avkommans hälsa och välbefinnande främjas. Det innebär att varje medlem som upplåter sin hund till avel ska vara väl förtrogen med SKKs Avelspolicy samt rasens standard, provbestämmelser, registreringsbestämmelser och rasspecifika avelsstrategi, RAS.

Registrering av valpar i SKK

För att få registrera en kull med vit herdehundvalpar i SKK krävs från och med 1 januari 2010 att föräldrarna har officiell höftledsstatus samt känd mental status. Känd mental status får alla hundar som har startat på ett MH och där föraren inte själv bryter beskrivningen. Bryter beskrivaren så har hunden känd mental status.

I enlighet med SKKs grundregler ska giltigt resultat av höftleder samt känd mental status föreligga före parning.

Det österrikiska äventyret med våra fyrbenta vänner

*Söndagen den 14 September 2014 kl. 08.00 var husbilen
lastad med 2 hussar, 2 mattar, 5 vita herdehundar samt
massor med hundmat.*

Text: Elisabeth Söderström & Lotta Foto: Elisabeth Söderström

Kosan styrdes söderöver mot första övernattning i Danmark. I Danmark övernattade vi på en rastplats på den lilla ön Farö som låg vackert vid havet. Under natten blev en av mattarna kissnödig och lämnade husbilen för att förätta sina behov i naturen. Matten var försedd med öronproppar och bettskena. Under själva förättningen då mattan satt på huk i den danska myllan öppnas dörren och 5 vita skepnader (matten hade inga glasögon på sig) hoppar glatt ut. Det är jättesvårt att hukandes, halvblind och med bettskena försöka ropa in 5 hundar som tycker det är jättekul att springa omkring i Danmark. Ordningen återställdes efter en stund och alla somnade om.

Nästa morgon bar det iväg mot färjan till Tyskland. Vi var välkomna i fartygets kafeteria där alla kopplade av under överfärden. Frågorna från medpassagerarna var många där vi satt med ett hav av vit päls runt oss.

Övernattning nummer två blev på en parkeringsplats för långtradare. Dessvärre var området angripet av möss, till stor lycka och mycket intresse från vår hundar.

Dag tre anlände vi till den lilla österrikiska kurorten Bad Ischl där vi hade bokade hotellrum. Hundarna rastade vi i kejsarens park, pampigt ska det va! Vi passade på att se oss omkring på orten där kejsaren Franz Joseph tillbringade sina somrar med sin kejsarinna Elizabeth. Nästa dag påbörjade vi äntligen vår vandring. Miljön var fantastisk! Solen sken hela tiden!

Första etappen: Bad Ischl – Bad Goisern

Vi gick utmed esplanaden, utmed floden Traun tills vi kom fram till en kabinbana som gick upp till berget Katrin. Därefter fortsatte vi in på "saltvägen", vi kom fram till orten Lauffen som har en berömd vallfartskyrka, där brukade man be om beskydd från översvämningar i det "vilda vattenet" i floden Traun. Vi följde floden Traun genom Weissenbach till Bad Goisern. Denna tur tog ca 4 timmar.

Andra etappen: Bad Goisern – Hallstatt

Efter någon timmes vandring kom vi fram till värdshuset Steegwirt vid floden Traun, där stärkte vi oss med ett glas Hallstadtöl och en Bergwurst. Sen gick vi på en väg som var uthuggen i berget, vägen gick utmed Hallstadtsjön. Vi följde "saltvägen" sista biten till "saltberget" i Hallstatt. Sista delen av etappen gick genom små gårdar, berg och lantbruk. Denna tur tog 4-5 timmar.

Efter två dagars vandring kom vi fram till byn Hallstatt (finns med på världsarvslistan). Det var en både fantastisk och förbryllande känsla att klättra ner från berget till den lilla byn och mötas av en otalig mängd kineser. Samtliga var mycket intresserade av våra hundar, de blev klappade och fotograferades som om de var filmstjärnor.

Dessvärre blev all uppmärksamhet lite för mycket för Devil (en av våra yngsta) han nervositetsbajsade mitt i entrén till en uteservering. Husse fick snabbt be om en hink vatten för att spola rent.

Vi hade två jättefina dagar i Hallstadt med vandring till vattenfallet Waldbachstrub, en vandring som gick uppför, vi besökte en katolsk kyrka som hade ett benhus. Det blev även en del restaurangbesök. Klimatet i september var som ljum svensk sommar. En underbar natur, lugn och fridfull atmosfär.

Tredje och sista etappen: Hallstadt – Bad Ischl

Vi åkte båt över Hallstadtsjön till tågstationen och tog tåget tillbaka till Bad Ischl. Österrike har en lag som säger att hundar måste ha munkorg när dom åker kommunala färdmedel, så det blev till att sätta på munkorgarna på alla fem. Dom skötte sig jättebra under färden med både båt och tåg.

Efter 6 intensiva dygn styrde vi kosan hemåt. Sammanfattningsvis kan sägas att resan med husbil och många hundar fungerade helt utan problem. Några av våra hundar trodde emellanåt att de var draghundar, annars gick vandrandet helt utan problem. En av våra hundar blir ofta åksjuk i vanlig bil men klarade husbilen utan illamående och kräknningar. Alla hotell och Gasthaus vi bodde på har varit välkomnande och hjälpsamma. Ett hotell erbjöd oss till och med att ta med hundarna till matsalen om vi satt i en avskild del. På färjorna fick vi sitta i både kafeteria och i matsal och äta buffé, de kom till och med in med vatten till hundarna utan att vi bett om det.

En äventyrlig ovanlig semester med våra fyrbenta vänner som vi starkt kan rekommendera. Hälsningar de nio nöjda alpvandrarerna Erik, Elisabeth, Richard, Lotta, Gandalf, Dee-Dee, Abby, Devil och Leia.

Intensiv VHK-helg i norduppland!

Årets klubbmästerskap i både lydnad och rallylydnad genomfördes söndagen den 26 oktober på Tierps Brukshundklubb.

Text & foto: Anki Stareborn

Dagen innan anordnades även en träningsdag med Eva Ivarsson, E&T hundägarutbildning. Vi var fem ekipage som hade anmält oss. Lydnadsträningen blev intensiv och vi fick alla personlig coachning, så kursen passade från nybörjaren och elitekipage. Vi kämpade bra trots kyla och duggregn. Kursen avslutades med ett uppletande som uppskattades av såväl hundar som förare.

På kvällen bjöd Vit Herdehundklubb på middag. Det blev en trevlig middag som bestod av taco-buffé. För att spara tid så hade Mervi Harria och jag stått kvällen innan och förberett all mat. Några sov över i Tierps BKs klubbstuga (stort tack TBK för denna möjlighet) medan andra kom med husvagn och husbil.

Söndagen blev lika mulen som lördagen men alla var taggade inför klubbmästerskapet. Mervi hade ordnat att vi fick Bengt Neteborn som domare och Marita Neteborn som tävlingsledare (båda medlemmar i Tierps BK). Efter lottning så var det dags att köra igång. Lydnadsklass 3 började. Två ekipage var anmälda, varav ett ekipage inte tävlade om just klubbmästartiteln. Vi tyckte att även icke vita herdehundägare kunde få delta, som träningstävling. I lydnadsklass 2 så var det ett ekipage. I lydnadsklass 1 var det fyra ekipage, varav två körde utanför KMet. Efter en trevlig lydnadstävling var det prisutdelning och därefter åt vi lunch.

Efter lunchen var det dags att för rallylydnadstävling. Här ställde ytterligare en TBKare upp Daniel Johansson. Det var en härlig bana som Daniel hade knäpat ihop, men man fick tänka sig för så att man inte gjorde "fel".

Ett nytt pris hade instiftat av Gunilla Andersson – Robin Rookiepris – ett för lydnad och ett för rally. Båda dessa pris erövrades av Hannah Jeanette-dotter Öqvist. Stort grattis!

Prispallen i lydnad. Etta kom Mervi Harria med Kulleborgs Kleine-Cava Läkerol. Tvåa Hannah Öqvist med Kulleborgs Kleine-Champagne Jive och trea Annie Jurestam med Pipino's Big White Kitte.

Delad förstaplats rally, Sophie Eklund med South Streem's Beauty Dio och Annie Jurestam med Pipino's Big White Kitten. Trea Lotta Sjöström, South Streem's Beauty Danko.

Barvestad's last Dis of Aliena

Den 28 november 2012 föddes hon, den där tiken som jag hade väntat på i all evighet. Tiken som skulle bli min arbetskollega, det var målet redan innan födseln. Hon fick namnet Dis som betyder gudinna på isländska.

Text & foto: Denice Ankarstad

Dis blev en speciell herde redan i tidig ålder, hennes öron ville aldrig resa sig. Detta blev till mina ridskoleelevers glädje då de ansåg att Dis var mycket finare med sina slappa öron. Allt har en mening...

Jag tog examen i somras och blev färdigutbildad lärare och min plan har alltid varit att använda hunden i tjänst. Dis var som alla andra hundar i ung ålder, en riktig slyngel. Hon var dessutom min första hund så jag funderade på om det någonsin skulle bli hund av min galet, glada, tokiga tonårstjej.

Den första augusti i år gjorde Dis sitt lämplighetstestet för besökshundsutbildningen hos terapihundskolan. Jag var så nervös innan, det här var dagen vi väntat på så länge... Dagen, för att se om all vår träning hade lönat sig, var Dis lämplig för att arbeta inom ett terapeutiskt syfte?! Dis gjorde som hon alltid gör, förvånade mig genom att prestera maximalt. Inte ens två år gammal fick hon nästan full pott på testet, ta godis behövde bättras till det försiktigare och sedan råkade hon bli alldeles glad när hennes matte hade bett henne sitta och stanna medan matte skulle hälsa på en människa. Dis som är glad ville också säga HEEEEJAN!

Vi började utbildningen och gör just nu vår praktik och håller till på två ställen. Det ena stället är Dis på en avdelning där hon hjälper unga tonåringar med stor ångestproblematik och sen hjälper hon en pojke med ångestrelaterade orsaker som inte vill gå till skolan, Dis uppgift är att hämta upp och följa pojken till skolan. Sen vi börjat med detta har pojken deltagit på samtliga samlingar på morgonen. Dis går långsamt bredvid honom med kontakt hela vägen till

Dis när hon gör barnens favorittrick "Chilla"

skolan, hon lyssnar när han säger sitt och gå vid övergångsställen, drar ingen i kopplet. Hundar gör skällande utfall och hon bara blänger lite och vänder sedan bort huvudet och riktar fokus mot oss. Hon följer med på skolgården och gör en massa tricks med honom. Häromdagen sa pojken att han tycker det är underbart att starta dagen med Dis och att han tror att han vill stanna en hel dag i skolan på fredagen. På fredagmorgon får han en toppenmorgon med Dis och stannar till och med i skolan efter skoldagen är slut.

På sin vanliga praktik där Dis spenderar numera varje söndag gör hon enorm skillnad för de boende. En dag på praktiken så hade en av tjeerna inte gått utanför sitt rum på 4 dagar. Hon hade haft en hemsk vecka. Hennes största glädje är när Dis kommer på besök, Dis blir också lyckligast i världen när hon får på sig sitt täcke och är på plats. Väl ute ur bilen måste hon alltid skicka iväg ett glädjeskall. Den här dagen på praktiken fick Dis och tjejen gå en promenad, köra lite vardagslydnad. Sen stannade vi på en gräsplan de lekte, körde vardagslydnad, de fick övningar som fot, sitt och ligg och det gick helt magiskt bra. Tjejen sätter sig efter en stund i gräset ber Dis lägga sig vid henne och säger "mys" Dis lägger då sin haka i hennes knä och myser utomhus med hur mkt störning som helst. De var som de bara var de två. Personalen började nästan gråta och sa att de aldrig sett henne så lycklig. Jag började också nästan gråta när jag såg min finaste bara gick all in med tjejen och det fanns inga andra än bara denna tjej för Dis visste exakt vad som förväntades av henne.

Tjejen frågade mig om jag kunde tänka mig att komma och hälsa på när Dis praktik är slut. Hon berättade att Dis gör henne så glad och hon vill inte att hon ska försvinna. Personalen sa sen till mig att hon hade frågat om Dis redan dagen innan och att det är stor skillnad på gruppen när Dis varit där. När vi sedan kom söndag därpå hade hon mått mycket bättre och till och med åkt på utflykt bara för att

handla godis och ben till Dis. Dis besök är ovärderliga och det bästa är att Dis värderar besöken lika högt, hon älskar att få jobba med tjeerna.

Det är galet när man ser tillbaka på min galna lilla vita valp som bara är ynka två år och redan har åstadkommit en hel del inte bara för sin egen familj utan redan för andra och då har hon inte ens påbörjat sin långa karriär utan är än så länge bara ute på praktik.

Tim & Anna – Team Sweden 2014

Jag tänkte jag skulle dela med mig av en av de roligaste resor jag fått göra tillsammans med Tim, min vita herdehund. I november fick möjlighet att åka och tävla Heelwork to Music (HtM) på öppna EM i Tyskland.

Text & foto: Anna Wass

Det hela började egentligen redan i somras då svenska hundfreestyleklubben gick ut med ett meddelande om att tävlande ekipage i klass 3 (högsta klassen) kunde anmäla sitt intresse av att ingå i det svenska laget som skulle åka

ner till OEC -The Open European Championships in Heelwork to Music and Freestyle 2014. Detta för att OEC och NM (nordiska mästerskapet) detta år skulle gå samma helg den 14-16 november och det ordinarie landslaget hade valt att åka till NM. Efter lite övertalning från mina träningsvänner så bestämde jag mig för att skicka in ett par filmer på Tim och visa mitt intresse.

Jag hade egentligen inga stora förhoppningar om att få åka då Tim tränats väldigt sparsamt under åren och tyvärr haft många och långa tävlingsuppehåll pga olika skador mm och det är egentligen först det här året som vi börjat träna och tävla seriöst i högsta klassen. Tim har hittills endast ett CERT i klass 3 och är fortfarande en ganska orutinerad heelworkhund. När vi sen fick reda på att vi kommit med som reserv till laget kändes det väldigt överkligt men otro-

ligt roligt, att vara reserv kändes ganska lagom för ett så orutinerat ekipage som oss och jag såg fram emot att resa med ner och enbart njuta och göra vårt program som uppvisning utom tävlan.

Knappt tre veckor innan tävlingen fick jag reda på att Tim och jag skulle ingå som ordinarie i laget pga sjukdom hos en av de andra deltagarna. Ska jag vara riktigt ärlig så var det med klivna känslor jag mottog beskedet, roligt självklart att få möjlighet att tävla på riktigt men samtidigt lite skrämmande. Tim och jag är en av de mest orutinerade ekipagen, vi har ingen tidigare erfarenhet av vare sig mästerskap eller att tävla i mässmiljö och det var vår första gång utomlands. Tänk ändå att Tim, 9 år gammal, trots diverse skador mm i bagaget mot alla odds skulle få åka och tävla EM det kändes rätt häftigt och ganska orealistiskt och även om jag visste att vi inte skulle kunna hävda oss resultatmässigt internationellt så var mitt mål med resan att våga gå utanför vår trygghetszon, att njuta av upplevelsen och försöka ha så roligt som möjligt och stötta Tim hela vägen.

Vi började vår resa ner till Tyskland på onsdag morgon tre dagar innan tävlingen, vi bilade ner tillsammans med två andra lagmedlemmar, Erika med sin mops Oggie och Frida med sin aussie Minoo. Att packa tre människor, tre hundar och packning gick förvånansvärt smidigt trots allt, det enda som var lite oturligt var att Fridas hund löpte och även om Tim oftast är en rätt cool kille så tog det lite onödig energi av honom att vistas bredvid henne hela bilresan ner men det var bara att gilla läget och göra det bästa av situationen. Första dagen gick resan först till Helsingborg där vi tog färjan över till Helsingör, sen vidare genom Danmark mot Rødby och färjan över till Puttgarten där vi hade bokat ett boende strax utanför. En resdag på ca 10 timmar så det var skönt att få krypa till sängs. Lite roligt var att ägaren av vandrarhemmet där vi bodde hade en vit herdehund, kul att se dem spridda lite överallt.

Torsdag morgon var det dags att fortsätta ner till Stuttgart och ner till team hotellet där vi skulle bo under tävlingsdagarna. Även det här en resa på omkring nio timmar, så vi var framme runt sju på kvällen. En promenad med Tim innan han fick vila en stund medan jag och dom andra slöt upp för gemensam middag på hotellet med våra lagkamrater. Jättetrevligt och många skratt blev det så man kände sig verkligen som en i gänget vilket verkligen betydde mycket för mig som total nybörjare i mästerskapssammanhang.

Fredag morgon började med en lugn skön promenad med Tim, hotellet låg jättebra med fina skogsvägar att kunna strosa i och en möjlighet för Tim att kunna vara lös lite och ha det gott. Därefter fick han vila lite på rummet medan jag gick ner och åt frukost. Jag passade på att nalla med ett par köttbullar till Tim från det varma att ha till träningen senare. Därefter var det dags att möta upp resten av laget för lite pysselstund i foajén då vi förberedde våra små pre-

sentpåsar till de andra deltagarna som vi skulle dela ut senare. Det är en sed att ha med ett lycka-till kort och en liten symbolisk present att ge de andra medverkande lagen.

Runt lunch var de dags att åka iväg mot mässan där tävlingen skulle hållas, en riktigt stor och väldigt fin mässa. Tyvärr var golvet av sten och rejält halt så Tim tyckte det var lite läskigt att gå på då han inte fick bra fäste och halkade till och sen gick han och spände sig så det började inte så bra. För att koma ner till tävlingsringen fanns en hiss, tyvärr var underlaget i hissen ännu sämre så Tim som ju är ganska stor och tung tyckte det var riktigt obehagligt att inte få fäste och blev ganska låg och obekvä. Tyvärr satt känslan i lite under vår träningstid inne i ringen, vi hade sju minuter på oss per ekipage att äntra ringen och träna. Man fick bara belöna med leksak inne i ringen och jag hade hört att man inte fick ha pipande leksaker så jag kunde inte använda Tims favoritboll och jag hade lite svårt att få gång honom helt på ren komplek eftersom miljön var helt olik mot något vi tränat i tidigare.

När vi var klara fick vi dock reda på av Erika som var teamcoach att vi hade kunnat använda vår pipboll så hon var jättesnäll och lät oss komma in en kort stund på hennes träningstid så jag kunde ta med den in och belöna honom så vi fick ett bra avslut.

Efter träningen ordnade vi det sista av vårt hörn där vi i laget skulle ha hundarna under tävlingen och jag hittade även en trapp längre bort och efter att ha belönat Tim på det hala underlaget så tog han trappen ganska bra så jag bestämde mig för att ta ner honom den vägen när vi skulle tävla så han slapp hissen. Vi bestämde även att packa ner en stor fäll som Tim kunde stå på utanför ringen innan vi skulle in så han inte behövde spänna sig på det hala golvet.

Jag var väl tyvärr inte helt optimistisk inför tävlingen då jag insåg att det skulle bli tufft för Tim på många sätt eftersom han är en väldigt känslig grabb i vissa situationer men samtidigt gjorde det att jag inte alls hade så mycket fokus på prestation utan bara på att försöka stötta Tim och jag tror det var rätt bra för jag blev inte alls så nervös som jag brukar innan tävling. Dagen på mässan avslutades med invigningsceremoni där alla lagen blev presenterade och tågade in med hundar och fana under jubel och applåder, en riktigt häftig känsla!

Att få gå in bland världseliten och se många ekipage som inspirerat mig under mina tränings och tävlingsår kändes väldigt roligt. De var en väldigt familjär känsla trots att det var ett stort mästerskap och sammanlagt var det tre vita herdehundar med, rekord tror jag i mästerskapssammanhang. En från det ryska laget, en från det belgiska laget och så Tim från det svenska laget.

Efter vi åkt tillbaka till hotellet och Tim var rastad var det bara att byta om och gå ner till den gemensamma midagen med alla tävlande. Vi delade ut våra små lycka-till påsar och sen var det dags att äta. Många skratt och en härlig kväll. Tyvärr avslutades dagen på sämsta tänkbara sätt. När jag skulle kvällsrasta Tim och var på väg tillbaka till hotellet mötte vi en väldigt otrevlig hund så vi gick åt sidan och jag ställde Tim lite bakom mig. Precis när dom skulle passera så lyckades den andra hunden ta sig loss ur kopplet och flög på Tim och började slåss. Vi fick bort den andra hunden ganska kvickt men Tim var rätt skärrad efteråt och markerade först på ett framben vilket gjorde att jag blev väldigt upprörd och jätteledsen. Tack och lov satte Tim ner benet efter ett par steg och jag hittade inga skador eller någon svullnad så han blev helt enkelt bara rädd och inte skadad... Men fy vad rädd jag hann bli, ingen rolig uppladdning inför tävlingen.

På lördag morgon vaknade jag tidigt och tog ut Tim för att dubbelkolla så han var ok, han visade inga rörelseproblem och var jättepigg och härligt glad så då vågade jag andas ut lite. Vi tog en längre runda och jag belönade upp några positioner och övergångar som vi har i vårt program, men främst busade vi mest och laddade energi. Därefter petade jag i mig lite frukost innan det bar av till mässan. Väl på plats rastade jag Tim lite kort och sen fick han lägga sig i sin bur då jag skulle göra en ljudkoll av min musik. Det var en

del tekniskt strul så det tog en halvtimme innan dom fick ordning på högtalarna, inte den optimala uppladdningen för mina stackars nerver.

När tävlingen sen började kändes det bara så orealistiskt, jag och Tim skulle in som nummer fem och det var väldigt skönt att slippa vänta så länge. När det var vår tur att kliva in i uppvärmningsringen så var Tim lite splittrad först men samlade sen ihop sig och kändes fin, därefter tog vi oss lugnt ner för trappen och fram till fällan där vi skulle in. Tim fick stå på sin fäll och vänta innan det var vår tur och när vi väl klev in på plan var Tim först riktigt fokuserad men när sen applåderna bröt ut från hela läktaren så blev han lite störd, en riktigt häftig känsla men samtidigt en ljudnivå vi aldrig tidigare upplevt. Jag bugade mot domarna och sen gick vi bort till vår startpunkt där jag vinkade igång musiken. När vi startade kände jag bara att det var så häftigt att få vara med om det här, det viktigaste var helt klart att hjälpa Tim igenom sitt program och resten kändes ganska oviktigt.

Vi hade en hel del strul med första delen av programmet, det var så väldigt mycket bakgrundssorl och ljud så Tim hade svårt att fokusera på mina ord och släppa omgivningen. Vi fick inte till första övergången och positionen och Tim missförstod mig så det strulade in i andra övergången också men jag försökte att bara ta det lugnt och vänta in Tim och bekräfta honom när han försökte göra rätt. När vi väl kom till första travsekvensen och Tim vågade trava på om än lite tveksamt så bara överöste jag honom med pepande ord och redan där var jag så stolt över honom, han kämpade och försökte och även om det blev småfel både här. För mig var det viktigaste att han inte gick ner sig och han kändes mot slutet av programmet genuint glad och när han intog sin slutposition där han ligger framför mig och applåderna bröt ut så var det nära till tårarna, för oavsett om det inte gick felfritt så genomförde vi en tävling på mästerskapsnivå. När vi sen sprang av planen så överöstes Tim av glada tillrop och belöningar från våra lagmedlemmar och var så härligt glad så jag blev alldeles varm i hjärtat.

Efter vår start tog jag med Tim ut på en längre runda, han fick springa och busa med sin boll och jag bara överöste honom med beröm. Resten av dagen satt vi och njöt av alla fina program, tokhejade på vårt lag och hade en helt fantastisk och inspirerande dag. Sammanlagt deltog 16 länder även om den del lag inte var fulla och endast deltog individuellt. Vårt svenska lag slutade på en femteplats i heelwork.

På söndagen bar det av tidigt till mässan igen för en heldag med freestyle. Tim fick ligga i sin bur så jag kunde fokusera på att hjälpa resten av laget med deras förberedelser och heja på när dom tävlade. Jag blev även tillfrågad av arrangören om jag var intresserad av att göra ett uppvisningsprogram inne i ringen eftersom Tim hade tyckt att miljön var lite svår dagen innan. Jag kunde då få ha med en leksak in och belöna honom efteråt. Jag blev alldeles rörd, så otroligt

snällt och en fantastisk möjlighet. Vi skulle få gå in precis innan finalen, efter att Minoo kört då hon var sist eftersom hon löpte. Ett perfekt träningstillfälle som jag såklart tackade ja till.

Det blev en lång väntan för Tim, jag rastade honom strax innan vi skulle köra vår uppvisning och sen struntade jag i att värma honom. Precis innan vi gick in plockade jag fram hans boll så den var synlig och försökte se det hela som vilket träningspass som helst. Det var en del strul först då dom satte igång fel musik men jag försökte busa igång Tim inne på plan och jag tycker han tog det hela väldigt bra så det blev riktigt nyttig träning för oss. Publiken var väldigt rar och applåderade även uppvisningsprogrammen så det var kul då känslan blev likt som på tävling. Tim hade jättefin attityd på plan och det kändes verkligen toppenbra att kunna avsluta vår upplevelse på topp. När vi var klara fick Tim springa efter sin boll innan vi lämnade ringen och han var då helt oberörd av vare sig miljö, publik eller annat utan hade precis rätt arbetsfokus.

Efter vår uppvisning satt vi och njöt av finalisterna, flera av dom gav mig gåshud och det är verkligen otroligt häftigt att vara på plats och få se freestyle i absolut toppklass, vilken känsla, vilket samarbete och framförallt vilken glädje. Därefter avslutningsceremoni och prisutdelning där alla lag på nytt fick tåga in. Sammanlagt hade mässan omkring 50 000 besökare då det förutom EM även var en stor husdjursmessa som pågick i flera hallar runt omkring. En fin avslutning på en helt fantastisk resa.

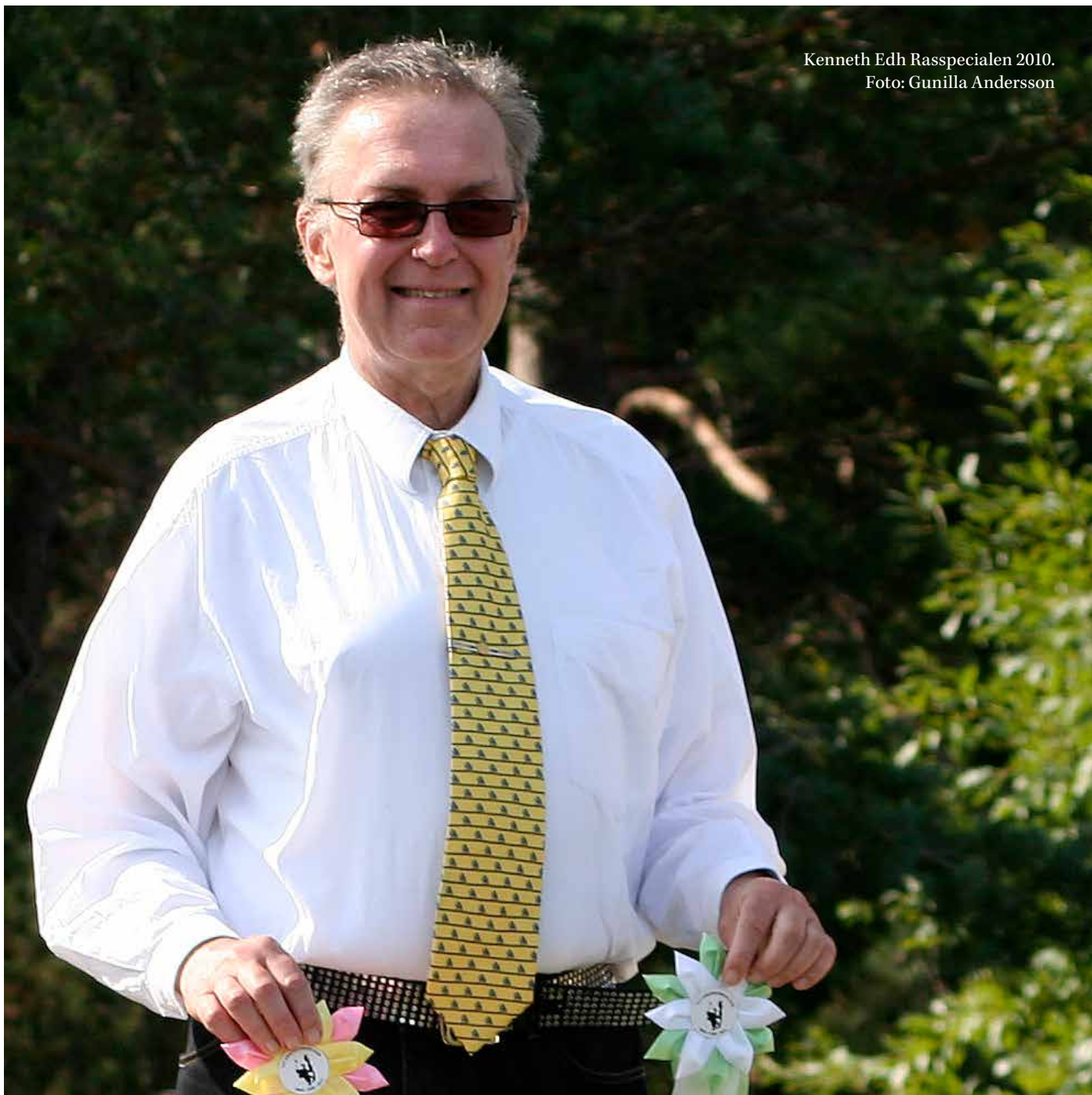
För att summera det hela så är jag så otroligt glad att jag fick vara med om det här med Tim. Tänk att mitt lilla olycksbarn som haft så många motgångar och skador ännu en gång kunnat göra saker jag aldrig trodde var möjligt. I dagsläget är Tim den tredje bästa vita herdehunden i Heelwork to Music i världen, det känns faktiskt lite häftigt även om vi är ljusår från att mäta oss med världseliten. Vi tog oss dit, vi deltog och vi skaffade oss en erfarenhet jag kommer minnas med glädje hela livet. Det känns väldigt roligt att få visa att vår fina ras är så mångsidig och jag hoppas på att i framtiden få se fler vita herdehundar inom både freestyle och heelwork, det är en fantastiskt rolig och skapande sport.

God Jul
och
Gott Nytt År
önskar
Greene Bunt

Tack för allt

Kenneth Edh, en av Sveriges mest kända och uppskattade allrounddomare, avled tisdagen den 16 december efter en kort tids sjukdom.

Tack Kenneth, för allt du gjort för vit herdehund. Vi kommer att sakna dig oerhört.

Lämna inte din hund i kall bil

TÄNK PÅ DET HÄR

Du får inte lämna hunden utan tillsyn i ett fordon om det är möjligt att temperaturen går under -5°C .

Ett hundtäck och ett värmande underlag för hunden att ligga på är bra att ha vid bilresa vintertid.

**SVENSKA
KENNELKLUBBEN**
HUNDÄGARNAS RIKSORGANISATION

Mer tips och råd på
www.skk.se